

Şcoala de noapte

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcsu

Capitolul 1

Dimineața l-au decorat pe Reacher cu o medalie, iar după-amiaza l-au trimis din nou la școală. Medalia era o nouă Legiune de Merit. Cea de-a doua. Era un obiect frumos, smălțuit cu alb, cu o panglică de o culoare incertă, între purpuriu și roșu. Regulamentul Militar 600-8-22 autoriza acordarea ei pentru merite excepționale în îndeplinirea unor servicii remarcabile pentru Statele Unite ale Americii, într-un post de mare răspundere. Exigență pe care Reacher o îndeplinise, tehnic vorbind. Dar și-a dat seama că motivul real pentru care o prima era același pentru care o primise și înainte. Era o tranzacție. Un simbol contractual. *Ia-ți tinicheau și să nu scoți o vorbuluiă despre chestia pe care ţi-am cerut s-o faci în schimb.* Ceea ce Reacher ar fi făcut oricum. Nu era nimic de laudă. Balcanii, puțină muncă de polițist, căutarea a doi localnici care cunoșteau ceva secrete de război, amândoi identificați și localizați rapid, apoi împușcați în cap. Totul fiind parte din procesul de instaurare a păcii. Interesele fuseseră servite și lucrurile în regiune se calmaseră puțin. Două săptămâni din viața lui. Patru gloanțe consumate. Nu era mare scofală.

Regulamentul Militar 600-8-22 era surprinzător de vag când venea vorba despre modul exact de înmânare a medalilor. Se spunea doar că decorațiile trebuiau prezentate într-un cadru oficial corespunzător, cu o ceremonie adecvată. Iar asta însemna, de regulă, o încăpere mare cu mobilier aurit și un snop de drapele. Și un ofițer superior în grad celui decorat. Reacher era major de doisprezece ani, dar în acea dimineață mai fuseseră înmâname și alte decorații, printre care trei medalii unui trio de coloniei și alte două unei perechi de generali de brigadă. Așa încât barosanul prezent la ceremonie era un general-locotenent de la Pentagon, pe care Reacher îl știa din urmă cu mulți ani, de pe vremea când tipul era comandanțul unui batalion de poliție militară de pe lângă Fort Myer. Un gânditor. Cu siguranță îndeajuns de experimentat ca să-și dea seama de ce un major de poliție militară primea Legiunea de Merit. Avea o anumită expresie pe chip. Ironie amestecată cu o seriozitate adecvată momentului. *Ia-ți tinicheaua și să nu scoți o vorbuliță.* Nu era exclus ca în trecut să fi făcut și el ceva asemănător. Poate chiar de mai multe ori. Avea o adevarată salată de panglici pe pieptul stâng al vestonului de ceremonie. Inclusiv două Legiuni de Merit.

Încăperea suficient de oficială se afla în inima complexului Fort Belvoir din Virginia, în apropiere de Pentagon, convenabil pentru un general-locotenent. Și pentru Reacher era convenabil, pentru că era la fel de aproape de Rock Creek, unde-și petrecea timpul de când se întorsese. Nu la fel de convenabil pentru ceilalți ofițeri, care veniseră cu avionul tocmai din Germania.

După câteva minute de așteptare, presărate cu mici conversații de complezență și străngeri de mâna, toți s-au

liniștit, s-au aliniat și au luat poziția de drepti. A avut loc un schimb de saluturi militare, apoi prinderea de rever a medaliilor, ceremonia încheindu-se cu bârfe mărunte și strângeri de mâna. Reacher s-a apropiat încet de ușă, nerăbdător să plece, dar generalul-locotenent l-a oprit și, prinzându-l de cot, i-a spus:

— Aud că vei primi noi ordine.

— Nimici nu mi-a spus nimic. Nu încă. Unde ati auzit asta? a zis Reacher.

— De la sergentul meu major. Aștia toți discută între ei. Subofițerii din Armata SUA sunt cel mai eficient telefon fără fir din lume. Mereu mă uimește chestia asta.

— Și unde cred ei c-am să mă duc?

— Nu știu sigur. Dar nu departe. Într-un loc unde poți ajunge cu mașina. Se pare că parcoul auto a primit o solicitare de rechiziție.

— Și când ar urma să aflu exact?

— În cursul zilei de azi.

— Vă mulțumesc, a spus Reacher. E bine de știut.

Generalul-locotenent i-a eliberat cotul și Reacher și-a continuat drumul spre ușă, prin ea și a ieșit pe corridor, unde un sergent clasa I s-a oprit brusc în loc și l-a salutat. Abia-și trăgea sufletul, de parcă alergase cale lungă. Dintr-o parte îndepărtată a clădirii, poate, acolo unde oamenii munceau pe bune.

— Domnule, a spus individul, generalul Garber vă transmite salutări și vă cere să treceți pe la biroul lui cât mai curând posibil.

— Unde sunt trimis, soldat? a întrebat Reacher.

— Într-un loc unde puteți ajunge cu mașina, a spus tipul. Dar aici asta ar putea să-nsemne o mulțime de lucruri.

Biroul lui Garber era în Pentagon, aşa încât Reacher a prins un loc în maşină alături de doi căpitani care locuiau în Belvoir, dar care erau de serviciu după-amiaza în Inelul B. Garber avea un birou separat numai pentru el, la două inele spre interior şi două etaje mai sus de parter, fiind păzit de un sergent care stătea la o masă în faţa uşii. Acesta s-a ridicat şi l-a condus pe Reacher înăuntru, anunțându-i numele, ca un valet din filmele de epocă. Apoi sergentul a păsit într-o parte şi a dat să se retragă, dar Garber l-a oprit, zicându-i:

— Sergent, aş dori să rămâi.

Sergentul a rămas în poziţie de repaus, cu tălpile lipite de linoleumul lucios.

Un martor.

— Îa loc, Reacher, a spus Garber.

Reacher s-a aşezat pe un scaun cu picioare tubulare, care s-a lăsat sub greutatea lui, şi s-a înclinat pe spate, ca sub suflarea unui vânt puternic.

— Ai ordine noi, l-a anunţat Garber.

— Care şi unde? a întrebat Reacher.

— Te-ntorci la şcoală.

Reacher n-a zis nimic.

— Dezamăgit? a întrebat Garber.

De-aia fusese nevoie de martor, şi-a zis Reacher. Nu era o conversaţie privată. Cel mai bun comportament. A spus:

— Ca întotdeauna, domnule general, sunt fericit să merg acolo unde mă trimite armata.

— Nu pari prea fericit. Deşi ar trebui. Să avansezi în carieră e un lucru minunat.

— Despre ce şcoală e vorba?

- Detaliile ajung la biroul tău chiar în clipa asta.
- Cât timp voi fi plecat?
- Depinde de cât de mult îți dai silință. Atât cât va trebui, presupun.

Reacher s-a urcat într-un autobuz din parcarea Pentagonului și a mers două stații până la poalele dealului de sub Cartierul General Rock Creek. A urcat dealul pe jos și s-a dus direct la biroul lui. Un dosar subțire îl aștepta pe masa de lucru. Pe copertă erau trecute numele lui, niște numere și titlul cursului: „Impactul recentelor inovații din criminalistică asupra cooperării dintre agenții“. În interior erau câteva foi de hârtie calde încă de la copiator, inclusiv o înștiințare oficială privind detașarea temporară într-un loc ce părea a fi o clădire închiriată într-un complex corporatist din McLean, Virginia. Urma să se prezinte acolo până la ora cinci în acea după-amiază, îmbrăcat în civil. Cazarea era asigurată la fața locului. I se repartizase un vehicul personal, fără șofer.

Reacher a pus dosarul sub braț și a ieșit din clădire. Nimeni nu l-a urmărit la plecare. Nu prezenta interes pentru nimeni. Mai exact, nu *mai* prezenta interes. Reacher era o dezamăgire. Un anticlimax. Subofițerii avizi de zvonuri așteptaseră cu sufletul la gură și, în final, nu aflaseră decât că era vorba de un curs lipsit de importanță cu un titlu care să-ți ia ochii. Nimic palpitant. Așa încât acum devenise un nimeni. Scos din circulație. A ieșit din vizor, a părăsit peisajul. Ca un jucător de fotbal trecut pe lista accidentaților. Abia peste o lună, poate, cineva o să-și amintească de el pret de o secundă, întrebându-se dacă și când o să se întoarcă, după care o să-l dea uitării la fel de repede.

Respect pentru Sergentul de la biroul de lângă ușă a ridicat privirea și apoi, plăcând, s-a uitat în altă parte.

Reacher avea foarte puține haine civile, iar unele dintre ele nici măcar nu erau cu adevărat civile. Pantalonii de culoare kaki, de exemplu, aveau o vechime de vreo treizeci de ani și făcuseră parte dintr-o uniformă a Corpului de Marină. Cunoștea un tip care cunoștea alt tip care lucra la un depozit, unde primiseră, susținea el, un balot cu efecte vechi, trimis la adresa greșită pe vremea când Lyndon Johnson era încă președinte. Marfa nu mai fusese revendicată după aceea. Se pare însă că acei nădragi cazoni arătau exact ca niște pantaloni Ralph Lauren noi. Nu că lui Reacher i-ar fi păsat cum arătau pantalonii. Dar cinci dolari era un preț atrăgător. și pantalonii erau excelenți. Nepurtăți, niciodată scoși din magazie, apreatați, ușor mucegăiți, dar perfecți pentru încă treizeci de ani cel puțin.

Tricourile nu erau nici ele civile, fiind vechi efecte cazoni, decolorate și subțiate în urma spălărilor succeseive. Numai geaca era categoric nemilitară. Era marca Levi's, din denim maro-gălbui, autentică în toate privințele, inclusiv eticheta, dar care fusese cusută de mama unei vechi prietene într-un subsol din Seul.

S-a schimbat și a-ndesat restul lucrurilor într-o geantă de voiaj și un troler pe care le-a tărât până pe trotuar, unde era parcat un Chevrolet Caprice. Bănuia că era un fost vehicul din dotarea poliției militare, acum scos din circulație, cu abțibildurile dezlipite și orificiile pentru girofari și antene astupate cu dopuri din cauciuc. Cheia era în contact. Scaunele arătau ponosite. Dar motorul a pornit, transmisia funcționa și frânele erau în bună stare. Reacher

a-ntors hardughia printr-o manevră ca pe o navă de război și a pornit spre McLean, Virginia, cu greamurile coborâte și radioul pornit.

Complexul corporatist era doar unul dintre multe altele identice, maroniu și bej, cu fațade discrete, cu peluze bine întreținute, cu niște arbuști cu frunzișul mereu verde. Erau grupuri de două sau trei clădiri care ocupau un teren viran, la dispoziția celor ce se ascundeau îndărătul unor denu-miri anoste și monotone și în spatele greamurilor fumurii ale birourilor. Reacher a găsit locul după numărul străzii și a intrat în parcare după ce a trecut de indicatorul pe care scria *Educational Solutions Incorporated*, cu un font atât de banal, încât părea de-a dreptul copilăresc.

În dreptul ușii mai erau parcate două Chevy Caprice. Unul era negru, celălalt, bleumarin. Ambele erau mai noi decât mașina lui Reacher. și amândouă erau civile, pentru că nu aveau nici dopuri din cauciuc, nici portiere vopsite cu pensula. Erau niște berline guvernamentale, nu-ncăpea nicio îndoială în privința asta, curate și lucitoare, fiecare având cu câte două antene mai mult decât i-ar fi fost necesare unui om obișnuit ca să asculte meciul de fotbal la radio. Dar cele două antene suplimentare nu erau identice. Mașina neagră avea niște „ace“ scurte, în vreme ce mașina bleumarin avea tije mai lungi, configurate altcumva. Pe o lungime diferită de undă. Două organizații separate.

Cooperarea dintre agenții.

Reacher a parcat lângă celelalte vehicule și și-a lăsat gențile în mașină. A intrat într-un hol pustiu, cu un covor gri care ținea la tăvăleală și ghivece cu ferigi ici și colo, pe lângă pereți. Pe o ușă scria *Oficiu*, pe alta, *Sală de clasă*. Pe

aceasta din urmă a deschis-o Reacher. Într-un capăt al încăperii se vedea o tablă verde de scris, iar restul spațiului era ocupat de douăzeci de pupitre de colegiu, în patru șiruri de câte cinci, fiecare având în partea dreaptă un suport pentru hârtie și pixuri.

La două dintre pupitre erau așezați doi indivizi, ambii îmbrăcați la costum. Un costum era negru, celălalt, bleumarin. Ca mașinile. Amândoi priveau drept înainte, ca și cum până atunci vorbiseră, dar epuizaseră subiectele de discuție. Erau cam de vîrstă lui Reacher. Cel în costum negru era palid la față și avea părul negru nefiresc de lung pentru un ins cu o mașină guvernamentală. Cel în costum bleumarin era și el palid, dar avea părul spălăcit și tuns scurt. Ca un astronaut. Și constituția îi era tot de astronaut sau de gimnast retras nu de mult din activitatea competițională.

Reacher a intrat și amândoi s-au întors cu privirea la el.

- Cine ești? a-ntrebat tipul în costum negru.
- Asta depinde de cine ești tu, a răspuns Reacher.
- Adică, identitatea ta depinde de a mea?
- Depinde dacă-ți spun sau nu. Alea de-afară sunt mașinile voastre?
- Are vreo importanță?
- E sugestiv.
- În ce mod?
- Pentru că sunt diferite.
- Da, a spus tipul. Alea sunt mașinile noastre. Și da, te află în aceeași clasă cu doi reprezentanți ai unor agenții guvernamentale diferite. La școala de cooperare. Unde or să ne înveță totul despre cum trebuie să ne-nțelegem cu alte organizații. Te rog, nu-mi spune că faci parte din vreuna dintre ele.
- Poliția militară, a spus Reacher. Dar nu-ți face griji. Sunt sigur că până la ora cinci or să fie aici o mulțime de oameni

civilizați. Poți să mă lași pe mine-n pace și să te înțelegi cu ei.

Tipul cu părul tuns scurt a ridicat privirea și a zis:

— Nu, cred că noi suntem toată gașca. Sunt doar trei dormitoare pregătite. Am aruncat o privire în jur.

— Ce fel de școală guvernamentală-i aia cu doar trei studenți? a-ntrebat Reacher. N-am mai auzit de-așa ceva.

— Poate că noi suntem profesorii. Poate că studenții locuiesc în altă parte.

Tipul cu părul negru a zis:

— Da, așa ar fi mai logic.

Reacher și-a amintit de conversația din biroul lui Garber și a spus:

— Omul meu a numit-o avansare în carieră. Am o puternică impresie că voi fi în bancă, nu la catedră. Apoi a părut să sugereze că, dacă-mi dau silință, aş putea să termin școala asta mai repede. Una peste alta, nu cred că sunt profesor aici. Ordinele voastre au fost diferite?

— Nu prea, a spus tipul cu părul scurt.

Individualul cu păr negru s-a mulțumit să ridice din umeri, sugerând, pentru cineva cu multă imagine, că nici ordinele primite de el nu fuseseră impresionante.

— Eu sunt Casey Waterman, de la FBI, a zis tipul cu părul scurt.

— Jack Reacher, Armata Statelor Unite.

Tipul cu păr negru s-a prezentat și el:

— John White, CIA.

Si-au strâns mâinile și apoi au plonjat în același gen de tacere care-l întâmpinase pe Reacher la venire. Nu mai aveau despre ce să discute. Reacher s-a așezat la un pupitru din spațele încăperii. În fața lui, la stânga, se afla Waterman, White fiind tot în față, dar la dreapta. Waterman stătea nemîșcat,

dar atent. Aștepta să treacă timpul și-și conserva energia. Se vedea că nu era prima oară când făcea asta. Un agent experimentat, nicidecum un începător. Nici White nu făcea parte din categoria debutanților, deși în toate celelalte privințe era diferit. White nu stătea deloc nemîșcat. Tresărea, se foia, își frângea mâinile și privea în gol, focalizându-și privirea când aproape, când departe, uneori mijind ochii și strâmbându-se, uitându-se ba în stânga, ba în dreapta, ca sub apăsarea de gânduri chinuitoare, din care nu putea scăpa. Un analist, bănuia Reacher, după mulți ani petrecuți într-o lume de date incerte și cacealmale duble, triple și cvadruple. Așa încât era pe deplin îndreptățit să pară ușor agitat.

Nimeni nu scotea o vorbă.

După cinci minute, Reacher a rupt tăcerea și a-ntrebat:

— Știe cineva exemple din istorie în care noi să nu ne fi înțeles? Adică, FBI, CIA și Poliția Militară? Eu nu-mi amintesc să fi fost vreodată o chestie nasoală. Voi?

— Cred că te grăbești să tragi concluzii, a spus Waterman. Aici nu e vorba de trecut, ci de viitor. Ei știu că deja suntem cooperanți. Ceea ce le permite să ne exploateze. Gândește-te la prima jumătate a titlului cursului. Aici e vorba, în egală măsură, de inovații criminalistice și de cooperare. Iar inovația înseamnă că vor economisi bani. În viitor, vom coopera și mai mult. Împărtind laboratoarele. Vor construi un sediu nou unic, pe care-l vom folosi în comun. Eu aşa bănuiesc. Ne-au adus aici ca să ne spună cum să-l facem să funcționeze.

— E o nebunie, a spus Reacher. Nu mă pricep deloc la laboratoare sau la planificare. Sunt ultima persoană potrivită pentru aşa ceva.

— Și eu la fel, a spus Waterman. Nu e punctul meu forte, ca să fiu sincer.

— E mai mult decât o nebunie, a zis și White. Este o pierdere de timp colosală. Sunt o grămadă de lucruri mult mai importante care se întâmplă în acest timp.

A tresărit, foindu-se și frângându-și mâinile.

— Te-au scos dintr-o misiune ca să te aducă aici? a-ntrebat Reacher. Ai lăsat vreo treabă neterminată?

— La drept vorbind, nu. Eram pe punctul să trec la altă sarcină. Tocmai terminasem ceva. Cu succes, credeam, dar uite cum m-au recompensat.

— Hai să privim partea bună a poveștii. Poți să te relaxezi. Ia-o ușor. Du-te și joacă golf. Nu trebuie să-nveți cum să faci lucrurile să funcționeze. CIA nu pune niciun preț pe laboratoare. Abia dacă le folosiți.

— O să rămân cu trei luni în urmă în misiunea pe care ar trebui să-o începe chiar acum.

— Care-ar fi aia?

— Nu pot să-ți spun.

— Cine-o îndeplinește în locul tău?

— Nici asta nu pot să-ți spun.

— E un analist bun?

— Nu suficient de bun. Or să-i scape lucruri. Și s-ar putea să fie chestii vitale. Treburile astea sunt imposibil de prevăzut.

— Ce treburi?

— Nu pot să-ți spun.

— Dar treburi importante, așa-i?

— Mult mai importante decât asta de-aici.

— Și care-a fost lucrul pe care tocmai l-ai terminat?

— Nu pot să-ți spun.

— Au fost servicii remarcabile pentru Statele Unite ale Americii într-un post de mare răspundere?

— Ce?

— Sau ceva de genul ăsta?